

κυκλ.: *Ἡρθε καὶ μᾶς ἀναπόδιασε*. Συνών. ἀναδέω **B 1**, ἀνακατώνω **B 1**, συχύζω. **4)** Ἀλλάζω, μεταβάλλω Πελοπν. (Λακων.): *Μὴν ἀναποδιάζης τὰ λόγια σου!*

B) Ἀμτβ. **1)** Τρέπομαι, μεταβάλλομαι ἐπὶ τὸ χειρὸν Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Ἀναποδιάζ' ἢ ἀναπόδιασι οὐ κινός*. Συνών. χειροτερεύω. Μετοχ. ὁ φέρων ἀτυχίας, ἀντίξοος Ἄνδρ. Σάμ. κ. ἀ. — *Λεξ. Δημητρ.*: *Ἀναποδιασμένος μῆνας - χρόνος* *Λεξ. Δημητρ.* || *Φρ.* *Τὸ γακό σου τὸν τζαιρὸ τσαὶ τὸν ἀναποδιασμένο!* (ἀρὰ) Ἄνδρ. *Τῇ γακὴ σ' μέρα κὶ τὴν ψυχρὴν κὶ τ'ν ἀναποδιασμένη!* (ἀρὰ) Σάμ. Συνών. ἀνάποδος **A 3**. **β)** Συντελοῦμαι οὐχὶ κατ' εὐχήν, προσκόπτω εἰς δυσχερείας Θράκ. (Σαρεκκλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — *Λεξ. Δημητρ.*: *Ἀναπόδιασε ἢ τύχη δὸν Σαρεκκλ.* Ἀναπόδιασι ἢ δ'λειά μ' Αἰτωλ. Ἀναπόδιασε τὸ ἐμπόριο *Λεξ. Δημητρ.* *Ἐπάγγελμα ἀναποδιασμένο αὐτόθ.* **γ)** Ἀποτυγχάνω *Λεξ. Δημητρ.*: *Ἀπόταν ἄλλαξα μαγαζὶ ἀναπόδιασα*.

2) Ἐνεργ. καὶ μέσ. δεικνύω εἰς τὴν συμπεριφορὰν μου κακοὺς τρόπους, φέρομαι σκαιῶς, γίνομαι δύστροπος καὶ κακώτροπος Ἡπ. Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Σαρεκκλ.) Κύθν. Μακεδ. (Καταφύγ. Πάγγ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Λακων. Τρίκκ.) Σίφν. Σκῦρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ. — (Νουμᾶς ἔνθ' ἀν.) — *Λεξ. Δεῖκ Αἰν. Μ.* *Ἐγκυκλ.* *Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.*: *Μὴν ἀναποδιάζεις ἔτσι!* Ἀνδρίτσ. *Τί ἔχ'ς καὶ πάλ' ἀναπόδιασε, βρέ;* — *Δὲν ἀναπόδιασα, λεγώ, μόν' ἔτσι σὲ φαίν'ται Σαρεκκλ.* *Πολὺ εἶχ' ἀναποδιάσει ὁ δυστυχισμένος ἀπὸ τὴν ἀρρώστια καὶ δῶθε* (Νουμᾶς ἔνθ' ἀν.) *Αὐτὸ τὸ παιδί ὅσο πάει κὶ ἀναποδιάζει* *Λεξ. Πρω.* *Ἀναποδιάζ' οὐλοῦν Αἰτωλ.* *Ἀναποδιασμένη ἐσηκώθης πάλι σήμερα* Ἀπύρανθ. *Ἀναποδιασμένος ἄνθρωπος Τρίκκ.* — *Λεξ. Μ.* *Ἐγκυκλ.* *Τί ἀναποδιασμένου πλάσμα ποῦ 'νι!* Αἰτωλ. *Ἡ ἀναποδιασμένη μᾶς ἀνάδειρε οὔλοι Σκῦρ.* Συνών. ἀναποδίζω, τῆς δὲ μετοχ. συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάποδος **A 5**.

β) Κάμνω ἀταξίας Πελοπν. (Λακων.) **3)** Γίνομαι ἰσχνὸς καὶ καχεκτικός. (α) Ἐπὶ ἐμψύχων Ζάκ. Ἡπ. Θράκ. (Μάδυτ.) Κεφαλλ. Κύθν. Λευκ. κ. ἀ. — *Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.*: *Ἀναπόδιασε τὸ παιδί ἀπὸ τοῖς θέρμεις* *Λεξ. Δημητρ.* *Ὁ δεῖνα ἔχει ἀναποδιάσει ἀπὸ τὴν ἀρρώστια* Ἡπ. *Καὶ ἔχει ἢ γέλαδα καὶ μέρα τῇ μέρα ἀναποδιάζει* *Λεξ. Δημητρ.* *Μὴ διάνης τὸ γατσούλλι κὶ ἀναποδιάζει* Κεφαλλ. *Ἀναποδιασμένος ἀπὸ τὴν κακοπέραςι* *Λεξ. Δημητρ.* *Ἀναποδιασμένο ζωντανὸ αὐτόθ.* (β) Ἐπὶ φυτῶν *Λεξ. Δημητρ.*: *Ἀναπόδιασε ἢ κληματαργὰ - τὸ περιβόλι.* Ἀναποδιασμένα σπαρτά.

Πβ. ἀναποδογέρνω, ἀναποδογυρίζω.

ἀναποδιάρικος ἐπίθ. Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναποδιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρικος.

Ὁ φέρων κακόν, ἀπαίσιος, δυσοίωνος: Ἀναποδιάρικες ἡμέρες.

ἀναποδιάρης ἐπίθ. Κρήτ. Πελοπν. (Κορινθ.) Χίος — *Λεξ. Βλαστ. Πρω.*

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναποδιά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρης.

1) Δύστροπος, κακώτροπος Κρήτ. Πελοπν. (Τρίκκ.) — *Λεξ. Βλαστ. Πρω.* Συνών. ἀναποδιασμένος (ἰδ. ἀναποδιάζω **B 2**), ἀνάποδος **A 5**, παρᾶξενος. Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. ποταμοῦ Κρήτ. **2)** Ἀνίκανος, ἀνεπιτήδειος Χίος: Ἀναποδιάρης ἄνθρωπος Χίος. Συνών. ἀδέξιος (I) **2**, ἀντίθ. ἐπιδέξιος.

ἀναπόδιασμα τό, Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναποδιάζω.

Δυστροπία, κακώτροπία, σκαιότης. Συνών. ἀναποδιά **2**, ἀναποδιασμός, παρᾶξενιά.

ἀναποδιασμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναποδιάζω.

Ἀναπόδιασμα, ὁ ἰδ.: *Εἶδ' ἀναποδιασμό κ' εἶδα διάολό 'χεις πάλι!*

ἀναποδίζω Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος.

Φέρομαι σκαιῶς, δύστροπῶ. Συνών. ἀναποδιάζω **B 2**.

***ἀναποδοβαγίζω**, ἀναποδουβαίζω Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάποδα καὶ τοῦ ρ. βαγίζω.

Ἀλλάζω διεύθυνσιν, μεταβάλλω κοίτην, ἐπὶ ποταμοῦ, (ὅταν οὗτος συναντήσῃ κώλυμα εἰς τὴν κοίτην του): Ἀναποδουβαίζ' τοῦ ποντάμι.

ἀναποδογένει τό, ἀμάρτ. ἀναποδουγέρ' Στερελλ. (Αἰτωλ. Λεπεν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος καὶ τοῦ οὐσ. γένει.

Ἀγριὸν τι βότανον χρησιμοποιούμενον ὡς φάρμακον κατὰ τοῦ ἀνθρακος. Πβ. ἀθράκωμα.

ἀναποδογεννημένος ἐπίθ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάποδα καὶ τοῦ γεννημένος μετοχ. τοῦ ρ. γεννῶ.

1) Ὁ γεννηθεὶς ἀνάποδα, δηλ. μὲ τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἔμπρως καὶ ὄχι μὲ τὴν κεφαλὴν ὡς εἶναι φυσικὸν ἔνθ' ἀν.

2) Μεταφ. διεστραμμένος, κακὸς Πελοπν. (Λακων.) *Σὺ, παιδί μου, εἶσαι ἀναποδογεννημένος!* Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάποδος **A 5**.

ἀναποδογέρνω ΚΘεοτόκ. Καραβέλ. 29 — (Νουμᾶς 148,3).

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάποδα καὶ τοῦ ρ. γέρνω.

1) Ἀντιστρέφω, ἀνατρέπω (Νουμᾶς ἔνθ' ἀν.): Ἀναποδόγειρα τὴν κόφα μ' ὅλα τὰ ψάρια. **2)** Γυρίζω, στρέφω πρὸς τὰ κάτω ΚΘεοτόκ. ἔνθ' ἀν.: Ἀναποδόγειρε τὸ κεφάλι. Πβ. ἀναποδιάζω, ἀναποδογυρίζω.

ἀναποδογυρίζω κοιν. ἀναποδοῦρίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἀ. ἀναποδουγυρίζω βόρ. ἰδιώμ. ῥαποδογυρίζω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάποδα καὶ τοῦ ρ. γυρίζω.

1) Στρέφω τὴν κεφαλὴν ἢ τὴν ἄνω ἐπιφάνειαν πρὸς τὰ κάτω, γυρίζω τὰ ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἀναστρέφω κοιν.: Ἀναποδογυρίζω τὴν βάρκα - τὸ πιάττο - τὸ ποτήρι - τὸ τραπέζι κττ. Ἀναποδογυρίζεται ἡ βάρκα καὶ πέφτουν ὅλοι 'ς τὴ θάλασσα κοιν. Ἀναποδοῦρισμένα 'ναι 'κεῖ χάμαι ὅλα τὰ σκαμνιά Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.

Νά 'ταν βουνὸν ἐγκρέμουν το, δέντρο ξερρίζωνά το,

νά 'ταν καὶ πετροκάραβο, ῥαποδογυρίζά το

Ρόδ. Συνών. ἀνακατωγυρίζω, ἀνακολώνω **A 3**, *ἀνακουκουλλιάζω, *ἀνακουκουλλώνω. Καὶ ἀμτβ. ἀναστρέφομαι, ἀνατρέπομαι κοιν.: Ἀναποδογύρισε τὸ ἀμάξι - τὸ καίκι. Ἀναποδογύρισε ἡ βαρέλλα καὶ χύθηκε τὸ κρασί. Ἀναποδογύρισε τὸ τσουκάλι καὶ χύθηκε τὸ φαεῖ. **β)** Σκάπτω, ὀργώνω *Λεξ. Δημητρ.*: Ἀναποδογύρισα τὸ χωράφι νὰ τὸ σπείρω. Συνών. ἀναχύνω. **γ)** Ἀνασκάπτω Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Τοὺν ἀναποδουγύρ'σαν οἱ ἀναβουλγοὶ τοὺν κῆπου μ'.*

2) Φέρω ἄνω κάτω πᾶν τὸ προστυχόν, θέτω εἰς ἀταξίαν Θράκ. (Σαρεκκλ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Κορ. Ἀτ. 4,14: Ἐναποδοῦρισα ὅ,τι κὶ ἂν ἦτονε μέσ' 'ς τὸ σπῖτι, μὰ δὲ δό' βρηκα Ἀπύρανθ. Συνών. ἀνακατώνω **A 3**, φρ. κάνω ἄνω κάτω. **3)** Ἀφανίζω, καταστρέφω *Λεξ. Κορ.* Ἀτ. 4,14

Αἰν. Δημητρ.: Ὁ σεισμὸς ἀναποδογύρισε τὴν πολιτείαν Λεξ. Δημητρ. Ἔπεσε καταπάνω ὅς τὰ χωριὰ ἢ Ἀρβαντιὰ καὶ τὸ ἀναποδογύρισε αὐτόθι. 4) Ματαιώνω Κρήτ.: Ἀναποδογύρισα τὴ δουλειά. 5) Ἀμτβ. μεταβάλλομαι πολλαχ.: Τὰ πράγματα ἀναποδογυρίζουν ΔΚαμπούρογλ. Ἀθηναϊκ. διηγ. 3. Ἀναποδογύρισαν οἱ συνήθειές μας Λεξ. Δημητρ.

Πβ. ἀναποδιάζω, ἀναποδογέρνω.

ἀναποδογύρισμα τό, κοιν. ἀναποδοῖρισμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀναποδονγύρισμα βόρ. ιδιῶμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναποδογυρίζω.

Ἀναστροφή, ἀνατροπή: Μὲ τὸ ἀναποδογύρισμα τῆς βάρκας βρεθήκατε ὅλοι ὅς τὴ θάλασσα. Μὲ τὸ ἀναποδογύρισμα τοῦ τραπέζιου ξύπνισα. Συνών. ἀνακατωγύρισμα 1, ἀνακολωμός 1, ἀνακύλισι 1, ἀνακύλισμα 1.

ἀναποδογύριστος ἐπίθ. Πελοπν.(Καλάβρυτ.) —Λεξ. Γαζ. (λ. ἀδιάστροφος).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναποδογυριστός < ἀναποδογυρίζω. Περὶ τῆς στερεητικῆς σημ. τοῦ ἀρκτικού α διὰ τῆς προπαροξυτονίας ιδ. ἀ- στερεητ. 2 α.

Ὁ μὴ ἀναστραφεὶς ἐνθ' ἑν.: Ἀναποδογύριστη ἔμεινε ἡ πλάκα.

***ἀναποδοελαιά** ἡ, ἀναποδολαιά Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος καὶ τοῦ οὐσ. ἐλαιά.

Ἐλαιά ἡ κρεμοκλαδὴς (καλουμένη οὕτω, διότι τὰ μονοετῆ κλωνία τῆς ἐκφύονται κατ' ὀξυτάτην γωνίαν, τὰ δὲ φύλλα αὐτῶν στρέφουν πρὸς τὰ ἔξω τὰ πρηνῆ αὐτῶν μέρη).

***ἀναποδοκάβουρας** ὁ, ἀναποδοκάβ'ρας Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος καὶ τοῦ οὐσ. κάβουρας.

Ὁ σκορπίος. Συνών. σκορπιός.

ἀναποδοκαημένος ἐπίθ. Κεφαλλ. —Λεξ. Δημητρ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος καὶ τοῦ καημένος μετοχ. τοῦ ρ. καίω.

1) Ὁ πληγεὶς ὑπὸ ἀπροσδοκίτου θανάτου στενοῦ συγγενοῦς καὶ ἰδία τέκνου Λεξ. Δημητρ. 2) Ὁ φέρων δυστυχίαν Κεφαλλ.: Φρ. Τῇ γακῇ σου καὶ τὴν ἀναποδοκαημένη σου! (ἐνν. ἡμέραν).

ἀναποδοκαμιλανκάς ὁ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάποδα καὶ τοῦ οὐσ. καμιλαύκι.

Ὁ φορῶν ἀνάποδα τὸ καμιλαύκι του: Κ' ἐπέρασαν τρεῖς κουτσοί, τρεῖς στραβοί, τρεῖς ἀναποδοκαμιλαυκανκάδες (ἐξ ἐπφδ.) Συνών. ἀναποδοκαμιλανκάτος.

ἀναποδοκαμιλανκάτος ὁ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀνάποδα, τοῦ οὐσ. καμιλαύκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ατος.

Ἀναποδοκαμιλανκάς, ὁ ιδ.: Κ' ἐβγήκε ὁ δίποδος, ὁ τρίποδος, ὁ ἀναποδοκαμιλανκάτος (ἐξ ἐπφδ.)

ἀναποδοκάραβο τό, Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἀ.) Κέρκ. (Ἀργυράδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος καὶ τοῦ οὐσ. καράβι.

Ὁ ἀστερισμὸς τῆς Μεγάλης Ἀρκτου (διὰ τὸ σχῆμα τῆς, διότι οἱ τέσσαρες ἀστέρες οἱ ἀποτελοῦντες τὸ ρομβοειδὲς σχῆμα παρομοιάζονται πρὸς τὸ κύτος τοῦ πλοίου, οἱ δὲ λοιποὶ τρεῖς πρὸς τὸν πρόβολον ἱστόν).

ἀναποδοκοπὸς ὁ, ἀμάρτ. ἀναποδουκουπὸς Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος καὶ τοῦ οὐσ. κοπός.

Ἐπιστροφή ἐπὶ τὰ ἴδια ἵχνη: Κάμνον ἀναποδουκουπὸ (ἐπιστρέφω εἰς τὸ ἴδιον μέρος).

ἀναποδόλογα τά, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος καὶ τοῦ οὐσ. λόγια, δι' ὃ ιδ. λόγος.

Λόγοι ἄκοσμοι καὶ ἀπρεπεῖς, βωμολοχίαι: Σὰν πηλ, ὅλο ἀναποδόλογα λέει.

***ἀναποδομοιάζω**, ἀναδονδουμοιάζω Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάποδος καὶ τοῦ ρ. μοιάζω.

Γίνομαι ζωηρός, ἄτακτος: Βλέπον ἀναδονδουμοίαις!

ἀνάποδος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀνάπον-δους βόρ. ιδιῶμ. ἀνάποος Κύπρ. (καὶ ἀνάποδος) Νίσυρ. Χίος ἀνάποδο Ἀπουλ. ἀνάποτο Ἀπουλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. πόδι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἔχων τὴν κορυφὴν κάτω καὶ τὴν βάσιν ἄνω, ἀντεστραμμένος σύνθηθ. καὶ Ἀπουλ.: Τέν-τζερης ἀνάποδος. Ποτήρι ἀνάποδο. Σκάφη ἀνάποδη σύνθηθ. || Φρ. Τὰ βλέπει τὰ πράγματα ἀνάποδα (δὲν τὰ ἀντιλαμβάνεται ὀρθῶς) Σῦρ. (Ἑρμούπ.) Τοῦ ἤρθε ἀνάποδο (ἐνν. τὸ πρᾶμα, τοῦ κακοφάνηκε) Λεξ. Βλαστ. 506 || Παροιμ.

Ἀνάποδα φορτώματα μὲ τὰ κεφάλια κάτω (ἐπὶ γεγονότος παραδόξου ἢ ἐπὶ μεγάλης ἀκαταστασίας) Ἡπ. —Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Πορτ. Συνών. ἀνάδιπλος 1, ἀνάστροφος. β) Τὸ θηλ. ἀνάποδη κατὰ παράλειψιν τοῦ οὐσ. μερξά, ἡ ὀπισθία, ἡ ἐσωτερικὴ, ἡ ἀντίστροφος ὄψις πραγμάτων τινος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν κυρίαν, τὴν ἐξωτερικὴν ἢ προσθίαν, συνήθως ἐπὶ ὑφασμάτων καὶ ἐνδυμάτων κοιν.: Τὸ ὕφασμα ἔχει καλὴ καὶ ἀνάποδη ἢ εἶναι τὸ ἴδιο ἀπ' τὴν καλὴ καὶ τὴν ἀνάποδη. Φορῶ τὸ ροῦχο - τοῖς κάλτσες ἀπ' τὴν ἀνάποδη (ἀντεστραμμένα). Γυρίζω τὸ φόρεμα ἀπ' τὴν ἀνάποδη κοιν. Ἐρραφεν τὸ ροῦχον πρὸς τὴν ἀνάποδην Κύπρ. Τὸ φόρεμα εἶναι τῆς ἀνάποδης ἔτσι, δὲν εἶν' τῆς καλῆς Πελοπν. (Βούρβουρ.) || Φρ. Τὸ παίρνω ἀπὸ τὴν ἀνάποδη (τὸ παρεξηγῶ). Τὰ βλέπω τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν ἀνάποδη (ὄχι ὀρθῶς, ἀλλ' ἐσφαλμένως) κοιν. Δὲν ἔχει οὔτε ὀρθὴ οὔτε ἀνάποδη (ἐπὶ τοῦ δυσκόλως συμφωνοῦντος πρὸς τοὺς ἄλλους ἢ ἐπὶ τοῦ ἔχοντος ἄστατον χαρακτῆρα) Ἡπ. Δὲν ἔχ' μηδὲ καλὴ μηδὲ ἀνάποδ' (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Σάμ. Δὲν ἔχ' ὄψ' καὶ ἀνάποδ' (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Θεσσ. (Ζαγορ.) Δὲ μὲ κατέεις ἀπὸ τὴν ἀνάποδη! (δὲν μὲ γνωρίζεις ποῖος εἰμαι ὅταν ὀργισθῶ! Ἀπειλὴ) Κρήτ. Θὰ σοῦ τὰ πῶ ἀπ' τὴν καλὴ καὶ ἀπ' τὴν ἀνάποδη (θὰ σοῦ εἴπω τὴν ἀλήθειαν ὅσον καὶ ἂν σοῦ εἶναι δυσάρεστος) Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Τοῦ ὅδωσε μιὰ ἀνάποδη (ράπισμα μὲ τὸ ὀπισθέναρ τῆς χειρός. Συνών. φρ. τοῦ ὅδωκε μιὰ ἀνάξερβη (ιδ. ἀνάξερβος 1) καὶ συνών. λ. ἀναποδοχεριὰ) πολλαχ. Θὰ τὸ πάρης ἀπ' τὴν ἀνάποδη (ποτέ, οὐδέποτε) Μακεδ. (Θεσσαλον.) || Παροιμ. Ἀπορίσω ἀπὸ τὴν ὀρθὴ εἶναι ἡ ἀνάποδη (πᾶν καλὸν ἔχει καὶ τὴν δυσάρεστον ὄψιν καὶ τὰνάπαλιν. Πβ. παλαιὸν «οὐδὲν κακὸν ἄμεικτον καλοῦ». Ἡ παροιμ. ἐν παραλλαγαῖς πολλαχ.) Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἀντίθ. καλὴ (ιδ. καλός), ὀρθὴ (ιδ. ὀρθός), ὄψι. 2) Ἀκατάστατος, εὐμετάβλητος, ἐπὶ καιροῦ σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Ἀνάποδος καιρὸς σύνθηθ. Συνών. ἡνεκατεμένος (ιδ. ἀνακατεύω Β 4), ἀνακατωμένος (ιδ. ἀνακατώνω). 3) Ὁ οὐχὶ κατ' εὐχὴν ἐπερχόμενος ἢ διαρρέων, ὁ φέρων ἀτυχίας, ἀντίξοος, ἀτυχὴς κοιν.: Ἀνάποδος μῆνας - χρόνος. Ἀνάποδη ἡμέρα - ἐβδομάδα κοιν. Τρίτη καὶ Παρασκευὴ ἐν' ἀνάποδες (πρό-ληψις) Πελοπν. (Οἰν.) || Φρ. Τὴν κακὴ σου καὶ τὴν ἀνάποδὴ σου! (ἐνν. ἡμέραν ἢ ὥραν. Συνών. ἀρὰ τὴν κακὴ σου καὶ τὴν ψυχρὴ σου!) πολλαχ. Ἀ δὲν ἐρχόνταν καὶ οἱ ἀνάποδες! (ἐνν. ἡμέρες. Ἐπὶ τῶν παρουσιαζομένων ἀντι-

